

Intervenció del president Puigdemont al ple del Parlament

He demanat la paraula, fent ús de la prerrogativa que té Govern per intervenir en qualsevol moment del ple, conscient que obre torn, perquè com a president de la Generalitat, atès el resultat de la votació i per tant ateses les circumstàncies polítiques que es dibuixen a partir d'ara, crec que és el moment que doni algunes explicacions i els proposi un seguit de reflexions i de decisions.

La situació ho demana. Molta gent que ens està mirant, que està seguint en aquestes darreres hores amb aquella inquietud de moments decisius, amb angoixa, amb preocupació, no amb molta alegria, segurament ni tan sols als camps contraris al que és el projecte cap a la independència de Catalunya, crec que mereixen un missatge del president de la Generalitat en aquests moments i algunes consideracions i decisions.

Avui, pràcticament cinc mesos després del debat d'investidura, les condicions que van donar peu a l'inici de la legislatura han canviat profundament i jo em sento obligat a comparèixer davant de la Cambra, que és com s'han de fer les coses, a anunciar-los de quina manera jo mateix i el Govern que presideixo assumim les conseqüències d'aquest canvi que no estava previst ni esperat, però que en qualsevol cas és un canvi important de les condicions inicials.

Quines eren les condicions inicials, i permeti'm que els faci un petit recordatori del que potser alguns han oblidat, tot i que només han passat cinc mesos escassos.

Aquest Parlament va iniciar la legislatura amb dues sessions d'investidura fallides. El candidat del grup parlamentari de la majoria del Parlament, el grup parlamentari de Junt pel Sí, aleshores el president Artur Mas, va assumir una gran responsabilitat quan va renunciar a continuar sent el candidat i a fer un pas al costat en un gest inèdit, inèdit també a la política espanyola, en un gest noble, amb visió generosa i de país i això li ha reconegut tothom. En un gest també imprescindible perquè la legislatura de la desconexió, aquesta legislatura, la legislatura de la desconexió que ha de preparar Catalunya per esdevenir un estat independent, pogués començar a caminar i no s'entorpís amb qualsevol obstacle i perquè ho fes sobretot sense entrebancs. Això va representar un gran sacrifici de Junts pel Sí que va renunciar al seu cartell, un gran sacrifici en particular també per la família política a la qual jo pertanyo, Convergència Democràtica.

El Parlament ve dibuixat per la decisió de les urnes i el mandat del poble de Catalunya: 72 diputats a favor de la independència. I per això calia fer sacrificis. I alguns els vam fer més que d'altres, perquè enteníem que calia respectar l'encàrrec dels ciutadans que volien i que volen que construïm un estat independent. Per això es va arribar a un acord de darrera hora. Un acord de cinc punts, el primer dels quals diu literalment el següent: "a efectes de garantir l'estabilitat parlamentària i enfortir l'acció del Govern durant aquesta legislatura, la CUP-Crida Constituent es compromet a no votar en cap cas en el mateix sentit que els grups parlamentaris contraris al procés i/o al dret a decidir quan estigui en risc l'esmentada

estabilitat. Amb aquest acord a la mà, l'aleshores president i tots els qui vam participar en l'acord arribem al convenciment que sí, que la legislatura tenia via lliure.

Aquell dia el recordo bé, crec que vostès també el recorden bé. Recordo les paraules precises d'aquells dies. I recordo el sentiment contradictori, que potser també es dona avui, de tristesa, d'una banda, i alhora de desig, de mantenir la il·lusió, de l'altra.

Per això vaig acceptar una responsabilitat incòmode, però necessària i vaig prometre que no escatimaria esforços, que hi deixaria la pell i que ho faria bé, que intentaria fer-ho bé. Entenia i entenc que tanta gent il·lusionada, tanta gent que ha treballat sense esperar cap recompensa, només una mica de gratitud, es mereixia justament la gratitud dels qui en som els seus representants, dels qui ens hem presentat i els hem demanat el vot i els hi hem demanat la confiança per ser els seus representants. Esperaven tota aquesta gent i continuen esperant que, com a mínim, atès que no esperen cap recompensa, els tractem amb un punt de gratitud.

Per respectar els votants i el desig d'independència, Junts pel Sí, 62 diputats, va acceptar que es retirés el seu candidat, que és una decisió d'una enorme transcendència. Ho va acceptar perquè obteníem la garantia d'estabilitat del futur govern que havia de preparar les estructures d'estat i el procés de desconexió amb l'Estat espanyol. La garantia que donava per escrit un grup de 10 diputats.

Avui constatem amb tristesa i decepció, almenys jo constato amb tristesa i decepció, que un grup que guanya les eleccions amb 1,6 milions de vots i 62 diputats pot retirar el seu candidat a la presidència en ares de mantenir la il·lusió viva i fer possible el full de ruta, i en canvi un grup de 10 diputats, una mica més de 300.000 vots, no pot retirar una esmena a la totalitat, tot i tenir signat un acord d'estabilitat. No hi ha ni proporció, no hi ha ni lògica i no hi ha ni lleialtat.

En aquestes condicions no es pot continuar. Es pot continuar i s'ha de continuar, però no en aquestes condicions. No anem enlloc amb unes bases tan volàtils, sense estabilitat garantida no podem governar. Aquest Govern queda en mans o bé dels qui ens exigeixen, i avui ja ho hem sentit, canviar el full de ruta cap a la independència, cosa a la qual jo no penso renunciar, o bé en mans de qui ens exigeixen que fem la independència només a la seva manera, amb la seva metodologia i amb la seva estratègia, encara que això contradigui el model de societat de la majoria i la manera de fer les coses que vol la majoria.

Constato, per tant, que el Govern que jo presideixo ha perdut la majoria necessària per poder treballar i complir el pla de Govern que. aprofito per recordar, va ser aprovat el mateix dia que la meua investidura, i que és el pla de Govern que inspira fil per randa els pressupostos. No té sentit aprovar un pla de Govern i després no aprovar els pressupostos que compleixen aquest pla de Govern. El Govern que presideixo. per tant, sense pressupost propi, se suposa que s'ha de confrontar amb l'Estat amb un pressupost prorrogat, que és com anar a caçar elefants amb un escopeta de balins. A més se suposa que hauríem de passar l'examen del debat de política general sense poder comprometre absolutament res ni

defensar amb compromisos pressupostaris concrets les nostres voluntats polítiques. No tenim pressupost, ara ho sabem, no tenim majoria parlamentària que ens estava garantida a través d'un acord signat, no tenim confiança, per tant, amb qui incompleix un acord rebut amb il·lusió i esperança per tots els nostres votants, els nostres, els dels dos grups parlamentaris que vam arribar a aquell acord i, per tant, tenim dret a preguntar-nos quina garantia tenim, quina garantia tinc jo com a president que compliran futurs acords?

Ens diuen que no són possibles els del 2016, però segur que ho seran els del 2017. Ah sí? En base a quin acord? Signarem un acord que després també mutarà, com tots els acords que hem vist que tenen vida pròpia? Quina garantia tenim a partir d'ara que signar una cosa ens garanteix aquella estabilitat imprescindible per complir amb el desig de la bona gent que ens ha votat?

Jo confiava en vostès i els he defensat fins al final. Molta gent, molta gent confiava en vostès, molta. Vostès han decebut les esperances de milions de persones mobilitzades tots aquests anys sense el més mínim, que no tenien cap càlcul ni cap altra pretensió ni interès, que la Catalunya que som tots, la Catalunya que vol progressar i construir i que es dona la mà sense preguntar què pensa o què parla el del costat, que la Catalunya aquesta fos un estat independent. I goso dir també que entre les seves pròpies files de votants avui hi ha gent que no ho passa bé. M'atreveria a dir fins i tot que en la seva pròpia estructura política avui hi ha gent que no ho passa bé i jo no me n'alegro gens. I a aquestes persones, els vull adreçar un missatge final d'esperança.

Reitero el compromís solemne aquí al Parlament de Catalunya de fidelitat al Parlament i al poble de Catalunya. El compromís de portar el país a les portes de la independència. El compromís de fer-ho bé, el compromís de comptar amb tothom i de preservar i prioritzar com s'ha vist en el pressupost que ha presentat el vicepresident les persones pel davant dels partits i de les ideologies. Avui, tanmateix, tots aquests compromisos per ser possibles i als quals jo no he renunciat, avui requereixen unes noves condicions..

Senyores i senyors diputats, en una democràcia madura quan un Govern perd la majoria, s'entén i s'accepta sovint que ja no pot continuar governant amb les condicions necessàries per desenvolupar el seu projecte polític. Fins i tot hi ha sistemes polítics en què aquesta circumstància comporta el cessament immediat del Govern i la convocatòria d'eleccions, i potser en el procés constituent d'un nou país aquest tipus de garanties les hem de deixar per escrit, i ens hem de comprometre a un exercici del poder i del parlamentarisme molt més obert, molt més responsable del que hem heretat fruit d'una cultura política de la Transició, que de cultura política en tenia molt, però de cultura democràtica, ni que sigui pel poc temps, no en tenia gens.

Per això el nostre model no va tan enllà. Però jo no puc continuar governant com si disposés de la mateixa majoria que em va investir. Ho reconec i ho dic aquí i ho dic clar: les coses han canviat i jo no tinc cap interès a allargar innecessàriament i injustificadament el mandat. En primer lloc, per conviccions democràtiques i, en segon lloc, perquè jo vull fer la independència. Jo no vull continuar administrant les rampoines d'una pròrroga d'un

pressupost elaborat i aprovat per un Govern i un Parlament que no tenien el mandat de la independència com té aquest d'aquí.

El nostre model, el que tenim ara, atorga al president la facultat de convocar eleccions. Però d'aquesta capacitat jo no en dispo encara fins entrat el mes d'agost, com segurament tots vostès coneixen. També és cert que la convocatòria d'eleccions de manera anticipada en mans d'un president, i aquesta és una facultat que el nostre sistema preveu, ens agradi o no, pot aixecar i segurament amb raó, tota mena de suspicàcies sobre la seva veritable intencionalitat: el moment triat, les condicions, etcètera.

Per això jo els anuncio que passat el mes d'agost i en la represa del nou curs parlamentari, em sotmetré a una qüestió de confiança perquè sigui el Parlament que em va escollir, el Parlament que va aprovar el meu programa de Govern, el que tingui la potestat d'aclarir en quines condicions i amb quines majories es pot assolir el full de ruta cap a l'estat català independent o si desencadena el procés per convocar noves eleccions que determinin en mans de qui els nostres ciutadans confiaran la construcció del futur de Catalunya.

Catalunya mereix més, de fet, Catalunya ho mereix tot. Junts pel Sí hem demostrat que som constructors perquè vam néixer amb l'esperit constructiu i vam néixer amb un sí sota el braç. Ningú no ens prendrà aquest compromís.

Als catalans que en aquestes hores assisteixen amb preocupació al bloqueig dels pressupostos i a les seves conseqüències, als catalans que hagin votat qualsevol de les opcions independentistes que es presentaven a les eleccions del 27 de setembre, que veuen com aquest primer Govern independentista no pot aprovar els seus primers i de moment únics pressupostos, jo els vull adreçar un missatge de confiança i d'esperança. Els vull dir que no estem disposats a qualsevol cosa a qualsevol preu per continuar al Govern, ni estem disposats tampoc a renunciar al nostre full de ruta, que és la ruta cap al futur i cap a la llibertat de Catalunya.

Moltíssimes gràcies

Barcelona, 8 de juny de 2016